

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 17.10.2013 v senátě složeném z předsedy JUDr. Eduarda Wipplinger a soudkyň JUDr. Alice Bártové a JUDr. Libuše Chudíkové v trestní věci obžalované **M. K.**, nar. XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX *t a k t o :*

K odvolání poškozených V. V. a Z. V. se podle § 258 odst.1 písm. f), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 16.7.2013 sp.zn. 2T 96/2013 ve výroku o odkazu obou poškozených podle § 229 odst.1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovaná **M. K.** je povinna podle § 228 odst.1 trestního řádu zaplatit na náhradu škody V. V., nar. XXXXX, a Z. V., nar. XXXXX, obě bytem XXXXX, každé z nich částku **240.000,- Kč** s tím, že se zbytky uplatněných nároků na náhradu škody se obě poškozené odkazují podle § 229 odst. 2 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná M. K. uznána vinnou, že dne 30.11.2012 v době kolem 12.40 hodin řídila osobní automobil tov. zn. Škoda Fabia, RZ 4P8 9570 a při jízdě po silnici II. třídy č. 145 ve směru Kašperské Hory-Sušice před odbočkou na obec

Annín, v důsledku nájezdové rychlosti a techniky jízdy, nezvládla v pravotočivé zatáčce vozidlo, které na zasněženém povrchu vozovky dostalo smyk a při rotaci kolem své osy vjelo do protisměru, kde pravým bokem narazilo do protijedoucího vozidla tov. zn. VW Passat Variant, RZ 4P0 1255, které řídila J. Ž., nar. XXXXX, bytem XXXXX a při tomto střetu došlo k usmrcení majitele vozidla P. V., nar. XXXXX, bytem XXXXX, sedícího na místě spolujezdce vpředu; pitvou provedenou znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství byla jako bezprostřední příčina smrti stanovena vícečetná poranění hlavy, krku a trupu, především kompletní přetržení hrudní srdečnice, přičemž poranění jsou plně vysvětlitelná dopravní nehodou; obviněná jako řidička porušila zejména ust. § 11 odst. 1) a § 18 odst. 1) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění, týkající se směru a způsobu jízdy a rychlosti jízdy.

Jednání obžalované bylo posouzeno jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2) trestního zákoníku a byla za ně odsouzena podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byly poškozené V. V., nar. XXXXX a Z. V., nar. XXXXX, obě bytem XXXXX, zastoupené zmocněncem Mgr. XXXXX, advokátem v XXXXX, odkázány se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozhodnutí podaly poškozené V. V., nar. XXXXX, a Z. V., nar. XXXXX, prostřednictvím zmocněnce odvolání zaměřené do výroku o náhradě škody. Domnívají se, že jejich odkázání na uplatnění nároku na občanskoprávní řízení je nesprávné. Rozhodnutí o vině a trestu je pravomocné. Z. V. uplatnila nárok na náhradu škody v celkové výši 294.920,- Kč odpovídající ve výši 240.000,- Kč jednorázovému odškodnění za usmrcení otce, ve výši 29.812,- Kč polovině škody vzniklé na vozidle, ve výši 1.600,- Kč nákladům na prokázání škody (vyhotovení znaleckého posudku) a ve výši 23.508,- Kč nákladům na právní zastoupení. V. V. na obviněné uplatnila nárok na náhradu škody v celkové výši 293.224,- Kč odpovídající ve výši 240.000,- Kč jednorázovému odškodnění za usmrcení otce, ve výši 29.812,- Kč polovině škody vzniklé na vozidle, které bylo ve vlastnictvím zůstavitele, a ve výši 23.412,- Kč nákladům na právní zastoupení. Uplatněný nárok poškozené doložily kopiemi rodných listů, znaleckým posudkem a fakturou J. Č..

Při hlavním líčení nebyly nijak zpochybněny okolnosti rozhodné pro přiznání náhrady škody, nebylo jakkoliv zpochybněno příbuzenství poškozených se svým otcem, navzdory tomu soud odkázal poškozené s jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozené jsou přesvědčeny, že výrok o náhradě škody nemůže obstát přinejmenším ve vztahu k jednorázové náhradě dle § 444 občanského zákoníku a nákladům zastoupení s tím souvisejících. Jednorázové paušální odškodnění dle § 444 občanského zákoníku je přímým právem příbuzných zemřelého, nesouvisí s dědickým řízením a nárok na něj vzniká přímo ze zákona. O příbuzenství poškozených se zůstavitelem nebylo v řízení jakýchkoliv pochyb, podle názoru poškozených měl soud za těchto okolností jejich návrhu přinejmenším v této části vyhovět, neboť uplatněný nárok dále prokazovat třeba nebylo. Z opatrnosti přiložily k odvolání i ověřené kopie svých rodných listů. Navrhly, aby odvolací soud výrok o náhradě škody zrušil a nově rozhodl tak, že odsouzené uloží povinnost k náhradě škody ve vztahu k Zuzaně Vicianové ve výši 263.124,- Kč (jednorázové odškodnění ve výši 240.000,- Kč, náklady právního zastoupení ve výši 23.124,- Kč) a ve vztahu k Veronice Vicianové ve stejné výši 263.124,- Kč (za jednorázové odškodnění a náklady na právní zastoupení).

Krajský soud v Plzni z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst.1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroku rozsudku napadeného odvoláním, jakož i řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl přitom k následujícím závěrům.

Odvolací soud má za to, že odvolání poškozených je zčásti důvodné, a to pokud jde o částku 240.000,- Kč. Dle ustanovení § 444 odst. 3 občanského zákoníku za škodu usmrcením náleží pozůstalým jednorázové odškodnění, a to dle písm. b) tohoto zákonného ustanovení každému dítěti 240.000,- Kč. Dle zprávy České pojišťovny ze dne 15.10.2013, kterou měl krajský soud k dispozici, bylo zjištěno, že V. V., Z. V., M. V., P. V., J. V., M. V. uplatnili prostřednictvím advokátní kanceláře nárok na jednorázové odškodnění rodinných příslušníků po zemřelém P. V.. Odškodnění bude provedeno z titulu pojištění odpovědnosti z provozu vozidla zesnulého, které v době nehody řídila M. K.. Pojišťovna tedy dosud neprovedla toto jednorázové odškodnění rodinných příslušníků, proto bylo povinností odvolacího soudu o nároku obou poškozených, které se k trestnímu řízení připojily, rozhodnout. Krajský soud tedy k odvolání poškozených V. V. a Z. V. zrušil napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody, tedy ve výroku, jímž byly obě poškozené podle § 229 odst.1 trestního řádu odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních a znovu rozhodl tak, že obžalované uložil povinnost zaplatit každé z poškozených částku 240.000,- Kč. Obě poškozené původně požadovaly i náhradu škody za poškozené vozidlo z vlastnictví P. V. Ohledně tohoto vozidla jim nárok na náhradu škody přiznán nebyl, neboť je větší okruh dědiců. Stejně tak nemohl soud poškozeným přiznat náklady právního zastoupení, neboť ty se řeší až po právní moci rozhodnutí a nelze o nich rozhodovat při rozhodování o meritu věci. Proto byly obě poškozené se zbytky uplatněných nároků na náhradu škody odkázány podle § 229 odst. 2 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních. Jinak zůstal napadený rozsudek beze změn.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni dne 17.10.2013

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Libuše Chudíková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková